H.F. 31/10-03

Tre gange to meter - så meget fylder maleriet „Salome (detalje)" - med kunstneren i baggrunden.

Salome og hendes lovende skaber

31-årige Cathrine Raben Davidsen får lokal kunstpris

Tekst: Chr. RimestadFoto: Morten Marboe

HORSENS - Muligvis ender hun på Horsens Kunstmuseum - kæmpekvinden Salome, hvis lidt uudgrundelige ansigt kigger køligt ned fra det tre gange to meter store lærred.

I hvert fald har kunstneren bag det store maleri, 31-årige Cathrine Raben Davidsen, nu håndfast dokumentation for, at det lokale museum følger hendes færden med mere end vanlig interesse.

I går eftermiddags stod hun som modtager af Horsens Kunstmuseums Venners Kunstnerpris.

Og fundatsen bag prisen siger det meste: At den „gives til en ung, lovende billedkunstner, der har markeret sig inden for de sidste år, og hvis værker muligvis vil finde vej til Horsens Kunstmuseums samlinger i de kommende år".

Så måske...

Men foreløbig hænger Salome til låns sammen med fem andre store malerier og et lille udvalg af tegninger.

Tilsammen en hurtig præsentation af prismodtageren og hendes kunstneriske univers lige her og nu.

Et hoved på et fad

Salome er den kvindelige hovedfigur i Bibelens beretning om Johannes Døberens endeligt.

Hende, der som belønning for sin smukke dans krævede Johannes' afhuggede hoved på et fad - og fik det.

I Cathrine Raben Davidsens maleri virker kvinden med de drøbende ønsker ved første øjekast uskyldig.

Men hendes øjne er kølige, attituden afvisende, holdningen indadvendt. Hendes blik følger beskueren, når man bevæger sig forbi, og blikket signalerer distance.

Ansigtet har samtidig noget dukkeagtigt stift over sig. En blog skabning i lidt forske farver. Og så størrelsen: tre gange to meter. Bredt ud på seks kvm bliver Salomes afvisning næsten truende.

Det samme karakteriserer udstillingens andre store malerier. „Munchs søster", hvor en blåblæg pigeskikkelse på grænsen mellem barndom og pubertet indfanger den besøgende.

I maleriet „Familien" tager Cathrine Raben Davidsen afsæt hos sin kollega Eugene Carriers, som malede sin familie for et århundrede siden.

FAKTA

Venneforeningens Kunstnerpris

Prisen er på 25.000 kr., som sponseres af Familien Hede Nielsens Fond og Horsens Folkeblads Fond.

Listen over modtagere ser således ud:

1998: Christian Schmidt-Rasmussen.
1999: Tal R
2000: Ingen uddeling.
2001: Signe Guttormsen
2002: Quirky Girls (kunstnerne Tine Maria Kofoed, Anne Marie Ploug og Ann Sophie Stærk samt kunsthistorikeren Johanne Løgstrup)
2003: Cathrine Raben Davidsen

Det er nemlig de samme dæmoniske kræfter, der har fascineret kunstnere gennem århundreder. Og „Familien", hvor mor, far og fire børn på række er til stede som kroppe, men fraværende som personer.

Cathrine Raben Davidsen stiller selv spørgsmålet, der karakteriserer disse billeder:

- Når man er alene med sig selv, hvor kigger man så hen?

Til Italien

Den 31-årige kunstner kiggede selv mod Italien, da hun efter gymnasietiderne i København (som altid har været hendes by) ville videre.

Lidt tilfældigt endte hun på Instituto d'Arte Lorenzo de Medici i Firenze. Eller måske vidste tilfældet bare hedre. For dér mødte hun de to undervisere, der siden igen og igen har skubbet til hendes grænser: Rose Shakinovsky og Claire Gavronsky.

De var den unge danskers gode feer i Italiensårene 1991-1994, hun har besøgt dem flere gange senere, hun har rejst med dem i Sydafrika, hvor de kommer fra, og hun vil bruge pengene, der følger med den horisontianske kunstnerpris, til igen at lade sig udfordre af dem.

Efter Italien stod der Holland på billetten.

Et år på et kunstakademi i Haag.

Og så lykkedes det at slippe igennem nåleøjet til vort hjemlige Det Kongelige Danske Kunstakademi, hvor Cathrine Raben Davidsen fra 1996 til den forgange sommer har fået ikke bare den vanlige kunstneriske uddannelse, men også overbygningen cand. phil. i kunstteori, der bl.a. lægger op til job som undervisere.

Men det vil Cathrine Raben Davidsen nu ikke bruge uddannelsen til.

Bygger videre

I stedet er den viden om kunstens historie og teorier, de to ekstra år har givet hende, blevet en udfordrende ballast for hendes egetarbejde som kunstner.

For måske kan nogle i Salome-billedet genkende Rembrandts og Cranachs kvindefigurer i disse gamle mestres skildringer af øjeblikket, hvor Johannes Døberens afhuggede hoved bæres frem på et fad.

Cathrine Raben Davidsen antyder det selv i billedets titel: „Salome (detalje)" - at hun har hentet ansigtet ud af en større sammenhæng.

Ligesom et andet maleri hedder „Jealousy (efter Manet)". Og „Familien" kan stedfæstes som en videreudvikling af den franske symbolist Eugene Carrieres „Portræt af min familie" fra 1893.

- Det er noget, som optager mig meget: at tage udgangspunkt i andres værker og bygge videre på dem, siger Cathrine Raben Davidsen.

Resultaterne ligger langt fra plagiat og kopi. For også uden kendskab til Rembrandt, Manét og Carriere trænger disse store malerier sig forunderligt på.

De zoomer ind og fryser fast og skaber deres egne „psykiske rum", for nu at bruge kunstneerens udtryk.

Mode og teater

Et eller andet sted spiller billederne også med på, at Cathrine Raben Davidsen startede et helt andet sted, nemlig som stylist og dermed potentiel agerende i modens verden.

Men sjælen sagde fra, og i stedet endte det med maleriet.

Men også med en åbenhed over for projekter, hvor kunsten agerer på andre præmisser end de velkendte.

Derfor har den unge københavner malet med på teaterforestillinger, hun har illustreret bøger, hun har samarbejdet med fotografer, og hun har - måske som det mest overraskende, men også meget vellykket - været med til at udforme mode-guruerne Munthe og Simonsens sommerkatalog 2003.

- Maleri er så ensomt, konstaterer hun. Derfor kan jeg rigtigt godt li' projekter sammen med andre. Og samtidig giver projekterne en frihed, fordi jeg får et stort rum at bevæge mig i.

Vildt som det går

Men et stort rum betyder også meget at holde styr på, og det halve år siden afgangen fra Kunstakademiet har været travlt for Cathrine Raben Davidsen.

- Det er lidt vildt, så hurtigt det går, sukker hun og håber på lidt ro det kommende par måneder.

Ro til at finde en hverdag i det atelier, hun lige har købt i Københavns Bredgade. Og ro til at male flere af de store malerier.

- De sidste to år har jeg været optaget af de store lærreder. For når man sætter et ansigt op i den størrelse, fostrer det en uro. Der bliver noget nærgående og uhyggeligt over dem, siger hun.

Imens kigger Salome i overstørrelse ud i rummet, netop nærgående, netop uhyggelig.

Hun har fået Johannes Døberens hovede på et fad.

Så hvad ponser hun nu på?